

Aksel Larsen: Jeg er desværre af gode Grunde afskaaret fra at blande mig i den almindelige Debat om det her foreliggende Lovforslag, da jeg bekender det, som det er: min Gruppe har ikke haft Tid til at sætte sig tilstrækkeligt ind i det, saaledes at den mener at kunne udtale sig derom. Af samme Grund agter vi at afholde os fra at deltage i Afstemningen, naar Lovforslaget maatte komme til Afgørelse.

Paa den anden Side er der noget af det, som er sagt i Diskussionen om dette Lovforslag, saavel her som i det andet høje Ting, som jeg synes man maa knytte et Par Kommentarer til. Det er Debatten om Telefonaflytningerne. Det er, synes jeg, meget morsomt, at man først begyndte at interessere sig for Telefonaflytningerne, dengang der var Fare for, at disse kunde komme til at gaa ud over reaktionære Partier og Bevægelser. Tidligere har man ikke interesseret sig for dem, i hvert Fald ikke ønsket at tale om dem i Offentligheden. Vi Kommuner har, saa langt jeg kan huske tilbage, været vant til, at vore Telefoner blev aflyttet af Politiet. Om det var med eller uden Domskendelse, skal jeg ikke kunne sige, men vi har naturligvis draget de deraf fornødne Konsekvenser, og jeg tror ikke, Politiet har haft synderlig megen Fornøjelse ud af det. Noget helt andet er, at det ikke altid har været til ublandet Fornøjelse for os at høre hostende og harkende Politimænd i Telefonen — det var dengang, Telefonerne ikke var saa fuldkomne, som de er nu. Men en Række Klager til Københavns Telefon-Aktieselskab med Henstilling om i hvert Fald at faa Telefonaflytningen gjort teknisk noget bedre har i hvert Fald her i København ført til, at nu kan vi tale nogenlunde uforstyrret i Telefonen. Ja, det lyder meget morsomt, mener mange ærede Medlemmer, og jeg tvivler heller ikke om, at man vil bestride det, fordi det, der er foretaget ganske uofficielt, uden Lov- og Retsgrundlag, kan man naturligvis ikke anerkende har fundet Sted. Men saa maa jeg tillade mig at henvise til, at min Partifælle Martin Nielsen i 1922 sad 2 Maaneder i Fængsel paa Grundlag af en Telefonaflytning foretaget efter Anordning af daværende Justitsminister Rytter, naturligvis uden Dommerkendelse. Grundlaget viste sig at være saa spinkelt, at Rets-sagen endte med en Frikendelse, men Rets-sagen og de Fængslinger, der foregik, var foraarsaget af en, altsaa ulovlig, men med Justitsministerens Billigelse foretagen Aflytning af en Telefonsamtale.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere, som har tilsluttet sig Lovforslaget. Jeg takker ogsaa de ærede Ordførere, som, skønt de er i Tvivl om dettes Rigtighed, dog ikke vil modsætte sig Gen-nemførelsen, i anerkendelsesværdig Paaskøn-nelse af min Energi.

Til den ærede Ordfører for Venstre, der sagde, at saa omfattende Ændringer ikke burde forelægges i en ekstraordinær Samling, vil jeg gerne sige, at det har jeg heller ikke ønsket. Lovforslaget her var udarbejdet i normal Tid, det havde været forelagt de sædvanlige Instanser og var fremsat paa sædvanlig Maade paa Rigsdagen, saa det var lovet mig — og jeg havde altsaa ogsaa ønsket —, at dette Lovforslag skulde gennemføres i den ordinære Samling. Men da man dèr ikke blev helt færdig, havde jeg jo ikke noget imod, at man gjorde sig færdig i den ekstraordinære Samling.

Jeg ved ikke, hvad den ærede Ordfører for Venstre mener med, at Retspleje- og Straffelove bør ligge fast. Det er et Aksiom, jeg ikke kan anerkende, og det har heller ikke været anerkendt nogen Sinde i Fortiden. Der er mig bekendt ingen Lov, der er ændret saa hyppigt, og af samtlige Landets Justitsministre efterhaanden, som Retsplejeloven. Det vil altid være saadan, naar man laver et stort kodificeret Lovgivningsarbejde — Retsplejelov, Straffelov, Socialreform — og samler alt paa dette Omraade ind under denne Lovgivning, at der stadig vil blive Trang til Ændringer paa enkelte Punkter; det er der ikke noget mærkeligt i.

Jeg kan ikke anerkende over for den ærede Ordfører for Venstre, at jeg udviser noget som helst Ønske eller Tendens i Retning af en Udhulning af Offentlighedsprincippet. Derimod maa jeg anerkende det ærede Medlem for hans Ævne til at overvinde sig selv som Politimand, thi de Ændringer, der her med saa stor Styrke er krævet, er krævet af Politiet som nødvendige paa Grund af den foregaaede Udvikling, og det er kedeligt, at den ansete Politimand, som det ærede Medlem er, staar i en saa voldsom Modstrid og er saa uenig med Politiets Hovedledelse og med Retsplejeudvalget. Men skal jeg vælge, saa foretrækker jeg at være enig med Politiets Hovedledelse og Retsplejeudvalget fremfor at bevare Enigheden med det ærede Medlem.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro var imod Udtrykket „paa afgørende Maade“ i § 29, 4de Stykke, Nr. 2, og fandt, at dette Udtryk var Resultatet af et saare udflydende Kompromis. Ja, jeg tror nok, at det er